

ქართული პრინციპა

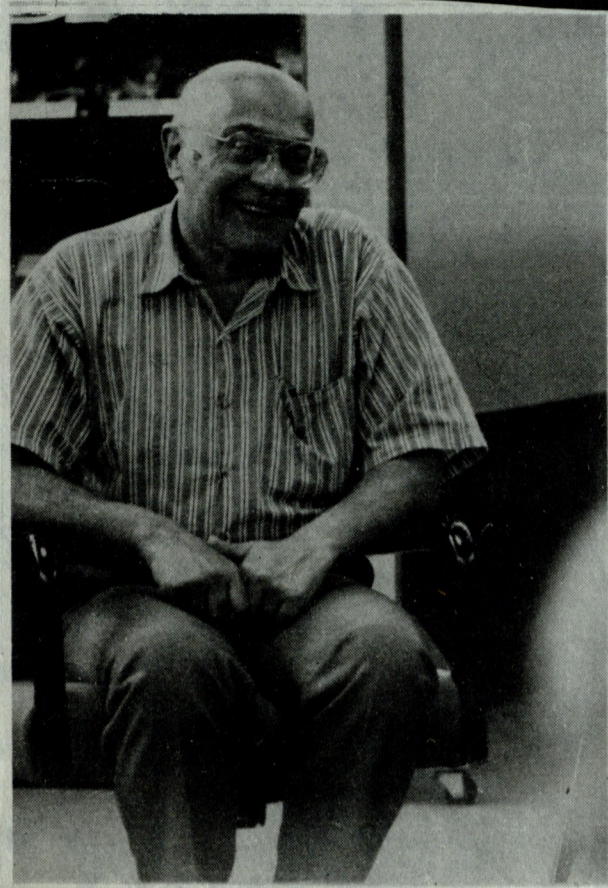

საქართველოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის გაზეთი

№1(68)

გამოდის 1988 წლის 10 მაისიდან

მარტი 1991

ქართულ-ევროპული ინსტიტუტი

Institut Georgien-Europeen
5, Rue Chasseloup-Laubat 75015 Paris

Tei: 47 34 72 13

Paris, le 28 Novembre 1990

საქართველოს ეროვნულ კონგრესს

დიდი ქართველის, ბრწყინვალე მოაზროვნის, საქართველოს ეროვნული კონგრესის წევრის, ქართულ-ევროპული ინსტიტუტის საბჭოს თავმჯდომარის მერაბ მამარდაშვილის ტრაგიკული გარდაცვალება, დიდი დარტყმაა ქართული ჭეშმარიტი ეროვნული მოძრაობისათვის.

ჩვენის ღრმა რწმენით, ტრაგედია არის შედეგი იმ დევნისა, „ლიტერატურული საქართველოს“ ფურცლებზე რომ აწარმოვა სიბნელემ სტალინური მეთოდებით, დიდი ტერორის შხამიანი სუნთქვით, და საქართველოსა და ეთიკის ყოველგვარი ნორმების დარღვევით, ეროვნული კონგრესის წევრისა და ქართველი მოაზროვნის წინააღმდეგ.

კვლავ ვხედავთ სიბნელის აღზევებას საქართველოში. კვლავ გვეხმის ოფიციალური პრესის ფურცლებიდან სინათლისადმი სიძულვილით მოკუმსულ სტალინისა და ბერძნის თვალთა ტკაცანი. კვლავ ისხლიტება ჩახმაზი, რომელმაც სამოცდაათწლიან ბნელ გვირაბში შეგვიყვანა და რომლიდანაც გამოსვლა უდიდეს სულიერ და ზნეობრივ დამაბვას მოითხოვს. ეს შეტევაა საერთოდ აზროვნებაზე, თავისუფლებაზე, ღირსებაზე. შეტევაა უპიროვნობისა - პიროვნებაზე...

მერაბ მამარდაშვილი იმავე სიბნელემ იმსხვერპლა, რომელმაც ილია ჭავჭავაძე, რომლის ჭეშმარიტი მემკვიდრეც მერაბ მამარდაშვილი გახლდათ.

ქართული სიბნელე ქართულივე სინათლის მტერია და ესაა საქართველოს ტრაგედიის წყარო.

გავა დრო და თაობები აღიზრდებიან იმ სინათლეზე რომელსაც მერაბი ასხივებდა და დათრგუნავენ გამეფებულ სიბნელეს. სიკეთე სძლევს ბოროტებას.

ბრწყინვალე მოაზროვნის, ჭეშმარიტი მამულიშვილის და ფილოსოფოსის მერაბ მამარდაშვილის გარდაცვალება უდიდესი დანაკლისია ქართული ფილოსოფიისა და მთლიანად კულტურისათვის.

ჯანრი კაშია.

საქართველოს მაიმიკო

ბატონი მერაბი გარდაცვალებამდე რამოდენიმე თვით ადრე გავიცანი. მასზე, როგორც ფილოსოფოსზე, არაფერს ვიტყვი, რადგან ამაზე ჩემზე ბევრად უკეთ თვითონ მეცნიერებმა ილაპარაკეს და ჩემი დილექტანტური ქება-დიდება მხოლოდ დაამცირებდა მსოფლიო მნიშვნელობის მეცნიერის მოღვაწეობას.

სულ რამოდენიმეჯერ შეხვდი ბატონ მერაბს და ყოველი შეხვედრისას ჩემს წინ იდგა ბუმბერაზი მეცნიერი ბავშვის კეთილი, პირდაპირი, მბრწყინავი თვალებით. ამის დაეწევა შეუძლებელია. ასეთი ადამიანები იშვიათად იბადებიან და მათ უკეთილშობილეს, მგრძობიარე გულებს თვალის ჩინივით უნდა გაფრთხილება...

ბოლო ერთი წლის მანძილზე ოფიციალურ პრესაში რამოდენიმეჯერ გამოქვეყნდა მერაბ მამარდაშვილის წერილები, რომლებიც უფრო პოლიტიკური ხასიათის იყო. ამ წერილებმა დიდი მითქმა-მოთქმა გამოიწვია. საზოგადოებრივი აზრი გაიყო. უფრო დიდმა ნაწილმა უარყოფითად შეაფასა ისინი. ამ დიდ ნაწილში გახლდით მეც, რომელმაც პასუხიც კი დაწერე ბატონი მერაბის ერთერთ პუბლიკაციაზე, სადაც მერაბ მამარდაშვილს-პოლიტიკოსს კაკრიტიკებდი და მისი, როგორც პოლიტიკოსის, კეთილსინდისიერებაშიც შემქონდა ეჭვი. აზრების რედაქტორმა, სადაც ჩემი პასუხი მივიტანე, მთხოვა, თავი შემეკავებინა გამოქვეყნებისაგან, არ ვიცი, რატომ, გულმა რეჩხი მიყო და წერილის გამოქვეყნება განმეორებით,

აღარ მომიტხოვია. თან ერთ რამეს იმთავითვე ვგრძნობდი - ბატონი მერაბის წერილებში გამოთქმული მოსაზრებანი ნამდვილად ეხებოდა მაშინდელი „ერთიანი“ ეროვნული მოძრაობის ერთ ნაწილს, მე მხოლოდ ის მამბრაზებდა, რომ ამ წერილებში ის ერთი ნაწილი გამოყოფილი არ ყოფილა და ადრესატი მთელი მოძრაობა იყო. არადა, ვფიქრობ, ამაშიც მართალი ყოფილა, ბატონი მერაბი - ბოროტებასთან ერთიანობა, თუნდაც მხოლოდ გარეგნული, მასთან შეგუება (და არა პიროვნული მიტევა) კი არ ასუსტებს ბოროტებას, პირიქით, აძლიერებს და ისევ ბოროტების მსახურთა საკეთილდღეოდ, მასთან ბრძოლაა საჭირო და არა „ერთიანობა“, ის „ერთიანობა“, რომელსაც ასე მისტიროდნენ და დღესაც მისტირიან გულუბრყვილონი... ასე თუ ისე, მადლობა ღმერთს, ჩემი პასუხი არ გამოქვეყნებულა. ბატონი მერაბის გაცნობის შემდეგ მე მაინც ვაპირებდი მისთვის ამის თქმას, ბოლომდე რომ პირნათელი ვყოფილიყავი მის წინაშე... ვერ მოვასწარი... შემდეგ უკვე მის გასვენებაში, სამგლოვიარო მიტინგზე მინდოდა ჩემი გამოუქვეყნებელი პასუხის უკან წაღება, ვერც იქ მოვახერხე, ცრემლებმა დამაზრჩო...

ღმერთმა მიუტევოს დღევანდელ საქართველოს მისი შვილების სისასტიკე და ღუმილი...

ირინა სარიშვილი

დღეს ნოემრია

ვიხსნათ საკუთარი სულები!..

ირინა სარიშვილი

წერილები „ეროვნული“ ციხიდან

ქ რ ო ნ ი კ ა

პოლიტიკური სატირა - რუსლან მიქაბერიკი

ერთი ინტერვიუს გაყო

ქვეყნის ჯონიანი

სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქი... თუ სამაჩაბლო?

გიორგი ჯანაშიანი

მისხნათ საკუთარი სულეი.

„დღეს საქართველოში მიმდებარე პოლიტიკური მდგომარეობა“ - უკვე წელიწადზე მეტია, თითქმის ყველა წერილი თუ სატელევიზიო გამოსვლა ამ სიტყვებით იწყება და მთავრდება, ამ ერთი უსახური ფრაზის უკან, რომელმაც ხშირი ხმარების გამო, ფაქტურად, შინაარსი დაკარგა, ქართველი ერის ტრაგედიაა, დღევანდელი ტრაგედიაა. საქართველოში მცხოვრები ნებისმიერი პატიოსანი ადამიანი, განურჩევლად ეროვნებისა, აღმსარებლობისა და პატრიოტული სულისკვეთებისა ცი, დღეს პოლიტიკაშია ჩართული, ეძიებს, პოულობს, შემდეგ კვლავ ეჭვდება. ასეა თუ ისე, მისი მღელვარების, შემფოთების მიზეზიც და მიზანაც ერთადერთია: რომელიმე მხარეში დაინახოს სიმართლე, ანუ ის, რისი ნდობაც მას შეუძლია. ასე რომ, ყველაფერი საბოლოოდ პოლიტიკით იფარგლება, პოლიტიკით, რომელიც ნებისმიერი სხვა პროფესიის მსგავსად, ძალზე ადვილად ბინძურდება ბინძურ ხელებში. მე არ ვაპირებ ამ წერილში საკუთარი პოზიციის პროპაგანდას, ჯერ ერთი, იგი ისედაც კარგად არის ცნობილი, მეორეც, დღევანდელი მდგომარეობის გამოსწორება, არა მგონია, მხოლოდ სწორი პოლიტიკური პოზიციის მიგნებით იყოს შესაძლებელი რამეთუ მისი გაბინძურებაც შეიძლება. ამიტომ, მოდი, სანამ მთავარი სიტყვები და სიტყვაციის ანალიზს შეუდგებოდეთ, საკუთარ ხელებზე დავიხედოთ, საკუთარი საქციელი შევაფასოთ ყოველგვარი პოლიტიკის გარეშე, რამეთუ ყოველივე ამის უკან ზნეობაა, რომელიც ჩვენი ბრძოლის საფუძველი უნდა იყოს. ჯერანაირი მიზანი, როგორც კეთილშობილიც არ უნდა იყოს იგი, უზნეო, სულმდაბალ, არაკაცთმოყვარე საშუალებებს ჯერ გამართლებს და ასეთი საშუალებებით განხორციელებული მიზანი ძალიან მალე დამსხურებულად გავაწნის სილას.

ბევრი რამ, რაც დღეს ხდება, სასაცილო იქნებოდა, რომ არა ჩვენი საზოგადოების მნიშვნელოვანი ნაწილის რეაქცია და საქციელი. როდესაც საკუთარი ენა სილამაზისა და მისი კარგი თვისებების გამო უნდა გვიყვარდეს; როდესაც საზღვარგარეთ სასწავლებლად ან თუნდაც დასასვენებლად წასვლას ლამის სამშობლოს დალატად ნათლავენ; როდესაც სხვა ერის დამცირებით საკუთარის განდიდებას ლამობენ; როდესაც საჯაროდ ისეთ აბსურდულ ბრალდებას გიყენებენ, რაზეც ვერც კი გაბრაზდები; როდესაც მსოფლიო მნიშვნელობის მეცნიერს უწიფური ენით არნახულ ლაფში ამოსვრიან მხოლოდ იმიტომ, რომ მას სხვა აზრი აქვს - ეს, რა თქმა უნდა, სასაცილოა, მაგრამ შემზარავია ის, რომ ყოველივე ამას საზოგადოების გარკვეული ნაწილი თავისი გავლენის ქვეშ ჰყავს. ეს არ არის ერის ტრაგედია. ერის ტრაგედია იწყება მაშინ, როდესაც ასეთი ადამიანები ხალხსავე ნებით და არა ძალმომრებით სხვაზე მეტ უფლებებს იძენენ და უკვე არა თავისი, არამედ ხალხის სახელით გამოდიან, სასაცილოა, როდესაც ადგილობრივი ხელისუფლების უმაღლესი წარმომადგენელი საჯაროდ განაცხადებს, თითქოს მისი პოლიტიკური ოპონენტების კერძოზე გამოჩენა უარყოფითად მოქმედებს ავადმყოფებზე, რომლებიც თურმე ჩვენს დანახვაზე სარგანიმაციო განყოფილებაში გადაჰყავთ (24 დეკემბრის შეხვედრა ტელევიზიის თანამშრომლებთან) - შემზარავია იმის წარმოდგენაც კი, რომ ამ განცხადებას ვინმე სერიოზულად აღიქვამს და უფრო მეტიც - მხარსაც დაუჭერს მას, იმის მიუხედავად, იზიარებს თუ არა იგი განცხადების ავტორის პოლიტიკურ პოზიციას. შეიძლება ადამიანი „მრგვალი მაგიდის“ კონცეფციას იზიარებდეს, მაგრამ ხომ არ შეიძლება პოლიტიკურ მოწინააღმდეგესთან ასეთი მეთოდებით ბრძოლის გამართლება? აქ ხომ უკვე პოლიტიკა არაფერ შუაშია. განა პოლიტიკოსობა სჭირდება იმის ცოდნას, რომ ცილისწამება ცოდვია, რომ ადამიანების გასახლების მოთხოვნა საკუთარი თავის შეურაცხყოფაა, რომ ბავშვების, მათ შორის თითო ბავშვის ცემა არაადამიანობაა, რომ დამპყრობელს, შენი დისა და ქმის მკვლელს ტაში არ უნდა დაუკრა და არანაირი პოლიტიკური მოსაზრებით გვერდით არ უნდა დაიყენოს! - რად უნდა ამას პოლიტიკა? ეს განა პოლიტიკური შეცდომაა, რომ ვერ გავიგოთ და ჯეროვნად არ შევაფასოთ, ან ჩვენი დემილი იმით გავამართლოთ, აქოდა პოლიტიკისაგან შორს ვართო? ერთი წუთით წარმოვიდგინოთ, რა რეაქცია გვექნებოდა, იგივე საქციელი კომპარტიის წევრებს რომ ჩაედინათ, ან წარმოდგენაც რა საჭიროა, გავიხსენოთ, რისთვის დაიგმო მთელი ქართველი ერის მიერ პატიაშვილისა და მისი ამქრის საქციელი 9 აპრილის ტრაგედიის შემდეგ - საოკუპაციო ჯარების შემოყვანაზე ტაშის დაკვრისთვის. ქართველი ხალხის სწორმა რეაქციამ ის შედეგი გამოიღო, რომ ეს ჯარები იურიდიულად არ დაკანონებულა საქართველოს რესპუბლიკის კანონმდებლობით. დღეს კი, ჩვენი საზოგადოების მნიშვნელოვანი ნაწილის არასწორი, პირდაპირ ვთქვათ, უზნეო რეაქციის „წყალობით“ კრემლმა გაბედა და უზენაესი საბჭოს ხელით ეს ჯარები ჩვენივე კანონმდებლობით დაგვიკანონა. უპირველესი მიზეზი ჩვენი საზოგადოების არასწორი რეაქციისა არის ის, რომ მისი აზრით, საქართველოს ხ ე ლ ი ს უ ფ ლ ე ბ ა შ ი არაკომუნისტური ძალა მოვიდა, რომელსაც გარკვეული პერიოდის მანძილზე შეუძლია თავის თავს ზედმეტი უფლებებიც მიანიჭოს და მთელს საზოგადოებაში თუ არა, მის ნაწილში სუფთა ძალის სახელი შეინარჩუნოს, გააკეთოს ის, რასაც კომუნისტები ვერ გაბედავდნენ, მით უმეტეს 9 აპრილის შემდეგ. აი, რა ხდება დღეს

„მრგვალი მაგიდა“ ჩამორთვა თავის პოლიტიკურ ოპონენტებს 9 აპრილის მთელი ქართველი ერის მონაპოვარი - პრესისა და ტელევიზიის შედარებით თავისუფლება, რომელთაგან არცერთი არანაირ პოლიტიკურ ორგანიზაციას არ ეკუთვნოდა, - ისინი საქართველოს თავისუფლებისათვის დაიღუპნენ, ჩვენ კი, ცოცხლებმა, ეს სისხლის ფასად მოპოვებული სიმდიდრე გავფანტეთ, ყველაფერი წმინდა და ამალღებული, შიმშილობა იქნება ეს თუ მიტინგი, ფეხქვეშ გაუთლეთ. განა ამის დანახვას პოლიტიკა სჭირდება? განა თვითონ „მრგვალი მაგიდის“ მომხრენი ვერ უნდა მიხედნენ, რომ ეს დაუსრულებელი დედათა შიმშილობის აქციები, სხვა თუ არაფერი, ამაზრუნია და უკვე სამართლიან ზიზღს იწვევს მოსახლეობაში? ნუთუ ამის გამართლება პოლიტიკური პოზიციით შეიძლება? მაშინ ვაი, ასეთ პოლიტიკას, ვაი ასეთ საქართველოს! საქართველო მარტო ხეები და მდინარეები ხომ არ არის - საქართველო ქართველი ერია და თუ ქართველი ერი გადაგვარდა, მაშინ საქართველოც აღარ იქნება. ამიტომ, სჯობს, გონს მოვეგოთ და პოლიტიკაში ჩართვამდე ყველამ განურჩევლად ჩვენი პოლიტიკური მრწამსისა, ჯერ ადამიანური, ზოგადსაკაცობრიო ღირებულებები გავიხსენოთ, გავიხსენოთ, რომ შიში თვინიერ ღვთის შიშისა ყოველგვარი ბოროტების სათავეა, რომ სიმართლისათვის ბრძოლამ ჩვენი სიცოცხლეც რომ შეიწიროს, ჩვენი სულელები იზეიმებენ გამარჯვებას და ამით გადარჩება საქართველო. მთავარია, ჩვენი ბრძოლის მეთოდები სუფთა იყოს, ამ ბრძოლაში ერთმანეთის გულებს გავუფრთხილოთ, მოვექცეთ სხვას ისე, როგორც გვინდა, რომ ჩვენ გვექცეოდნენ, ვიყოთ მკაცრი საკუთარი თავის მიმართ, გაცილებით უფრო მკაცრი, მომთხოვნი, ვიდრე ამას სხვისგან მოვითხოვთ და მხოლოდ ამის შემდეგ, მხოლოდ ჩვენი ბრძოლის მეთოდების კარგი გაანალიზების შემდეგ ავირჩიოთ პოლიტიკური პოზიცია, რამეთუ მხოლოდ ამ გზით არის შესაძლებელი იმის გაგება, რომ მიზანი არა მხოლოდ არ ამართლებს საშუალებას, არამედ საშუალება ამხელს ჭეშმარიტ მიზანს.

ირინა სარიშვილი
საქართველოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის პრესცენტრის განცხადება
1991 წლის 18 თებერვალს დილის 4 საათზე სსრკ შეიარაღებული ჯარის ნაწილები და სპეცდანიშნულების სამხედრო რაზმები შავნაბადაზე კოჯრის მიდამოებიდან თავს დაესხნენ „მხედრონის“ ბაზას.
ოკუპანტებმა შავნაბადას ალბისათვის გარდა ავტომატური იარაღისა, გამოიყენეს აგრეთვე ჯავშანტანსპორტიორები და ვერტმფრენებიც კი.
„მხედრონის“ ბაზაზე იმ ღამით იმყოფებოდა 16 ადამიანი, რომელთა განკარგულებაში იყო მხოლოდ 3 ავტომატი, ასე რომ, დამსჯელი რაზმის იმედი - ხელში იარაღის საწყობი ჩაეგდო - არ გამართლდა!
არიან დაჭრილები ორივე მხრიდან. სამხედროები შავნაბადაზე არ უშვებენ სასწრაფო დახმარების მანქანებსა და პრესის წარმომადგენლებს. მიღებულია იზფორმაცია, რომ სამხედროები ტყვედ ჩაგვარდნილებს მხეცურად აწამებენ.
ეს სამხედრო აქცია „მხედრონის“ წინააღმდეგ განხორციელდა საქართველოს უზენაეს საბჭოსთან შეთანხმებით, რომელიც მიზნად ისახავს გორბაჩოვ - გამსახურდიას გეგმის რეალიზაციას.

1990 წლის 4 ივნისი. პრალის კონფერენციის დაწყებამდე რამოდენიმე წუთია დარჩენილი. ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობების დიდერები და აქტივისტები ყვავილებით ამკობენ ჩეხეთ-სლოვაკეთის ეროვნული გმირის იან პადახის თავის დაწვის ადგილს /იან პადახმა თავი დაიწვა ჩეხოსლოვაკიაში საბჭოთა აგრესიის საპროტესტოდ 1968 წელს/.

1990 წლის ივნისში, პარიზის გარეუბანში, გიორგი ჭანტურია შეხვდა ეროვნულ-დემოკრატიის წარმომადგენელს, უურნად "ივერიის" მთავარ რედაქტორს ზაგონ მიხეილ ქავთარაძეს

„მამათა და შვიდთა“ დაპირისპირებულობა, რაც გაუგებრობისა და ეგზონტორმაციის შედეგი იყო, კეთილგანწყობამ შეცვალა. ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის ძველი ემიგრაციის წარმომადგენელმა ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის თავმჯდომარეს გადასცა პარტიული რეგალიები.

ქ რ ო ნ ი კ ა

ქართული
ხიზლირთქა

1991 წლის 18 თებერვალს 16 საათზე ოპერის თეატრთან ჩატარდა საპროტესტო მიტინგი, რომელიც ორგანიზებული იყო ილია ჭავჭავაძის საზოგადოების მიერ. აქციაში მონაწილეობა მიიღო ეროვნულ კონგრესში შემავალი ორგანიზაციებისა და ფართო საზოგადოებრიობის წარმომადგენლებმა.

მიტინგი მიყვდა ილია ჭავჭავაძის საზოგადოების გამგეობის წევრს ჯუმბერ კოპალიანს. სიტყვები წარმოთქვა: ვ.ვაშაქიძემ, ჯ.იოსელიანმა, გ.ჭანტურიამ, გ.გოგუაძემ, რ.მიქაბერიძემ და სხვებმა.

მიტინგის მონაწილეებმა ერთსულოვნად დაგმეს "მხედრონის" ბაზაზე სამხედროების მხეცური თავდასხმა, როგორც გამსახურდასა და სამხედროების მიერ განხორციელებული ერთობლივი ოპერაცია. ასევე გაიკიცხა საქ-უზენაესი საბჭო, რომელიც ოფიციალური ტერორის პოლიტიკას ეწევა, ებრძვის დემოკრატიას და საქართველოში კრემლის აშკარა დასაყრდენს წარმოადგენს.

მიტინგზე თავი იჩინეს უზენაესი საბჭოს მიერ გამოგზავნილმა პროვოკატორებმა. ერთ-ერთმა მათგანმა სროლაკი ატეხა, რის შემდეგაც იგი დაკავეს და განაიარაღეს მომიტინგეებმა. პროვოკატორი აღმოჩნდა გორდა სანიკიძე, პროკურატურის თანამშრომელი, მწერალ ლევან ჭინიკიძის შვილი, საქ. უზენაესი საბჭოს დეპუტატის ძმა, "მრგვალი მაგიდის" წევრი.

მიტინგზე სიტყვით გამოვიდნენ ეროვნული გვარდიის წარმომადგენლები, რომლებმაც განაცხადეს, რომ გვარდიაში მათი ჩარიცხვა მიზნად ისახავდა ქართველი ერის ინტერესების დაცვას და არა გამსახურდას დიქტატურის განმტკიცებასა და ძმთამკვლელი ომის პროვოცირებისათვის ხელშეწყობას.

ორატორებმა ერთხმად აღნიშნეს, რომ უზენაესი საბჭოს მიზანია საქართველოში სამოქალაქო ომის პროვოცირება, იმპერიის დამსჯელი რაზმების შემოყვანა და ამ გზით ჭეშმარიტი ოპოზიციის - ეროვნული კონგრესის განადგურება.

"მრგვალი მაგიდა" მთავრობის სახლთან ჩატარა ალტერნატიული მიტინგი. მიტინგზე მოიყვანეს საშუალო სკოლის მოსწავლეები ტრანსპარანტებით - "ჩვენ თქვენთან ვართ, ბიძია ზვიად!" და სხვა.

თავიანთ გამოხვედრებში ზ.გამსახურდიამ და თ.ქორიძემ ეროვნული კონგრესის წევრებს, ყოველგვარი არგუმენტირების გარეშე, ქართველი ერის მოღალატეები უწოდეს. ეროვნული კონგრესის წევრი, ოპერატორი გ.ხაინდრავა ცდილობდა ფირზე აღებუჭდა მიტინგი, მაგრამ აქციის ორგანიზატორებმა მას ამის უფლება არ მისცეს.

ზ.გამსახურდიას ბრძანების თანახმად, საქართველოში მასობრივი ინფორმაციის საშუალებები უარს ამბობენ მიიღონ და გამოაქვეყნონ ეროვნული კონგრესის მასალები.

1991 წლის 19 თებერვალს 8 საათსა და 30 წუთზე უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარის ზ.გამსახურდიას ბრძანებით შსს თანამშრომლებმა მეგობრის ბინაში დააკავეს ეროვნული კონგრესის წევრი და პატრიოტული ორგანიზაცია "მხედრონის" ხელმძღვანელი ჯაბა იოსელიანი. ჯერჯერობით მისი ადგილსამყოფელი უცნობია. მანამდე, 18 თებერვალს, საღამოთი, ასევე შსს-ს თანამშრომლების მიერ დაპატიმრებულ იქნა ეროვნული კონგრესის წევრი და "მხედრონის" ერთ-ერთი აქტივისტი ზაზა ვეფხვაძე. მისი ადგილსამყოფელიც ასევე ჯერჯერობით არ არის ცნობილი.

1991 წლის 19 თებერვალს ქ.სამტრედიის საქ.შსს თანამშრომლებმა და წმ.ილია მართლის საზოგადოებამ ("მრგვალი მაგიდა") დააკავეს ბათუმიდან თბილისში მომავალი 5 კაცი.

20 თებერვალს დილით გამოუშვეს 4 დაკავებული: ბიძინა აფხაზავა (ედა), გოჩა კორტავა (ედა), ტარიელ მახარაძე (სდა) და რობერტ ნადირაძე (ბათუმელი სამართალდამცავი, პოეტი).

დარეჯან გუგუშაშვილი - ედა-ს წევრი (მარტოხელა დედა, ჰყავს 6 წლის ბავშვი) დააკავეს ზემოთ დასახელებულ პირებთან ერთად და ჩასვეს სამტრედიის წინასწარი პატიმრობის საკანში. პროკურატურის მიერ მისთვის წაყენებულია სისხლის სამართლის საქმე მასობრივი არეულობის ორგანიზების ბრალდებით (იგულისხმება 16 თებერვლის სამტრედიის აქცია, რომელიც პრეფექტურის შემოღების წინააღმდეგ იყო მიმართული). აქციაში მონაწილეობდა და თავის პროტესტს პრეფექტურის წინააღმდეგ გამოხატავდა სამტრედიის მოსახლეობის უმეტესი ნაწილი. პრეფექტმა ("მრგვალი მაგიდის" წარმომადგენელმა, უმაღლესი საბჭოს დეპუტატმა) მომიტინგეების დასარბევად გამოიძახა წმინდა ილია მართლის საზოგადოების წევრები, რომლებმაც ცეცხლი გაუხსნეს დემონსტრანტებს პრეფექტურის შენობასთან, სადაც მომიტინგეები მივიდნენ, რათა გამჭეხატათ თავიანთი პროტესტი.

19 თებერვალს გამსახურდიას ბრძანებით შსს-ს თანამშრომლებმა დააკავეს "მხედრონის" 4 წევრი გურჯაანში, 11 - ყვარელში, 3 - ახმეტაში და 1 - თელავში. დაპატიმრებულთა ადგილსამყოფელი, ისევე როგორც დღეს დილით დაკავებული ჯ.იოსელიანისა და გუმინ დაკავებული ზ.ვეფხვაძისა, უცნობია. ამავე 19 თებერვალს, საღამოს, საქტელევიზიამ გააკეთა განცხადება ზემოთ დასახელებულ პირთა შესახებ, აგრეთვე იმის შესახებაც, რომ აყვანილია "მხედრონის" რამდენიმე წევრი სამტრედიის, მაგრამ არ დაასახელა მათი ვინაობა და რაოდენობა.

19-სავე თებერვალს შსს-ს მუშაკებმა დააკავეს "მხედრონის" წევრები (რაოდენობა უცნობია) და 10 ედა-ის წევრი ლაგოდეხში. აქ "მხედრონისა" და ედა-ს წევრთა დაპატიმრების შესახებ ტელევიზიის სიტყვა არ დაუძრავს.

19 თებერვალს "მხედრონმა" პროტესტის ნიშნად გამოაცხადა მჯდომარე გაფიცვა და მოითხოვა დაუყოვნებლივ დაპატიმრონ თავად ისინიც. ამ აქციას, რომელიც ტარდება ოპერის თეატრის გვერდით, შეუერთდა ედა-ს 60 წევრი, რომლებმაც ანალოგიური მოთხოვნები წამოაყენეს "მხედრონისა" და ედა-ის წევრთა დაპატიმრების გამო. ეროვნულმა კონგრესმა შექმნა საორგანიზაციო ჯგუფი 7 კაცის შემადგენლობით. ამ ჯგუფში შევიდა აგრეთვე კონსტიტუციურ-მონარქისტული პარტიის წარმომადგენელი.

იმავე 19 თებერვალს ოპერის თეატრთან გვიმართა მიტინგი, რომელსაც უძღვებოდა ედა-ს მთავარი კომიტეტის წევრი თენგიზ შარმანაშვილი. სიტყვებით გამოვიდნენ: ი.ბათიაშვილი, ლ.ბედომეილი, გ.ხაინდრავა, ი.ქადაგიშვილი, ლ.შაქიაშვილი, ი.წერეთელი და სხვა. მიტინგზე

ერთსულოვნად იქნა დაგმობილი მარიონეტული უზენაესი საბჭოს ფაშისტურ-ბოლშევიკური პოლიტიკა, მისი თავმჯდომარის ზ.გამსახურდიას მეთაურობით. აგრეთვე კრემლისა და საქ-უზენაესი საბჭოს შეკავშირებული მოქმედების საწინააღმდეგოდ დაისახა შემდეგი ღონისძიებანი: 20 თებერვალს სახ.უნივერსიტეტის ეზოში ჩატარდება მიტინგი, იმავე დღეს ეროვნული კონგრესის პრეზიდიუმის დარბაზში შედგება შეხვედრა ინტელიგენციასთან და სხვა.

19 თებერვალს, დილით, ლაგოდეხში "მხედრონის" წევრებთან ერთად დააპატიმრეს ედა-ის წევრები (10 კაცი, მათ შორის ედა-ს ლაგოდეხის კომიტეტის მდივანი გიორგი ხიდუშელი) ვითომდა იარაღის უკანონო ტარებისათვის.

დაპატიმრებულები წინასწარი პატიმრობის საკანებში იმყოფებიან. ოთხმა პატიმარმა - გიორგი ხიდუშელმა, კონსტანტინე სამხარაძემ, ემირ ჩახლაძემ და ზურაბ კაკაშვილმა (ედა-ს წევრები) გამოაცხადეს მშრალი შიმშილობა.

20 თებერვალს, თბილისში, 12 საათზე სახ.უნივერსიტეტის ეზოში სტუდენტთა პრესკლუბის ინიციატივით შედგა მიტინგი. აქციის მონაწილეებმა მოითხოვეს დაპატიმრებულთა დაუყოვნებლივ განთავისუფლება. დაგმეს საბჭოთა ჯარისა და საქ-უზენაესი საბჭოს მოქმედება. მიტინგზე გამოვიდა 18 თებერვალს დაპატიმრებული "მხედრონის" წევრის ზაზა ვეფხვაძის მეუღლე, რომელმაც განაცხადა, რომ როცა მისი ქმარი დააკავეს (ქუჩაში, საკუთარ მანქანაში), შსს-ს თანამშრომლებმა სასტიკად სცემეს და გამოლანძღეს თვითონ ისიც.

20 თებერვალს ედა-ის წევრმა დარეჯან გუგუშაშვილმა (ის იმყოფება სამტრედიის შსგ-ის წინასწარი პატიმრობის საკანში) შიმშილობა გამოაცხადა. დ.გუგუშაშვილი არ იძლევა ჩვენებს და მოითხოვს, რომ მასთან შეხვედრაზე დაუშვან პრესისა და ტელევიზიის წარმომადგენლები, აგრეთვე ედა-ს მთავარი კომიტეტის წევრები, რათა მათი თანდასწრებით გააკეთოს საპროტესტო განცხადება.

20 თებერვალს ოპერის თეატრთან, სადაც მიმდინარეობს მჯდომარე გაფიცვა, შედგა ეროვნული კონგრესის მიერ ორგანიზებული მორიგი მიტინგი, სადაც დამსწრე საზოგადოებრიობამ მიიღო ინფორმაცია ახალ-ახალი დაპატიმრებების შესახებ, რასაც ხელმძღვანელობს შსს ზ.გამსახურდიას ბრძანებით.

მიტინგზე აგრეთვე აღინიშნა, რომ მოსალოდნელია საქ-უზენაესი საბჭომ რაზმებს დროში მიმართოს ოფიციალურ ტერორს.

მჯდომარე გაფიცვა გრძელდება.

მიმდინარე წლის 20 თებერვალს, თბილისში, კონსტიტუციურ-მონარქისტული პარტიის შტაბ-ბინაში პრესკონფერენცია ჩატარა ედა-ს თავმჯდომარე გიორგი ჭანტურიამ. ეს ღონისძიება კინოსტუდია "ქართული ფილმის" ხელმძღვანელობასთან შეთანხმებით უნდა ჩატარებულიყო კინოსტუდიაში, მაგრამ მანამდე რამდენიმე დღით ადრე კინოსტუდიის ხელმძღვანელობამ მიიღო ოფიციალური ბრძანება მისი აკრძალვის შესახებ.

პრესკონფერენციას ესწრებოდა დაახლოებით 500 კაცი, ოფიციალური და არაოფიციალური პრესის წარმომადგენლები აგრეთვე სტუმრები ლიტიდან, რუსეთიდან ("მოსკოვსკიე ნოვოსტი") საფრანგეთიდან და სხვა.

გ.ჭანტურიამ გააკეთა მოხსენება საბჭოთა იმპერიასა და მის ფონზე საქართველოში სადღესო ვითარებაზე, დამსწრე საზოგადოებას გააცნო ამაზე საკუთარი პოზიცია და თვალსაზრისი. იგი ხაზგასმით შეეხო მოღალატურ, ანტიდემოკრატიულ, კრემლთან შეთანხმებულ საქართველოს უზენაეს საბჭოსა და მისი თავმჯდომარის პოლიტიკას. გ.ჭანტურიამ ჯარ კიდევ ოფიციალური საბჭოთა არჩევნების ჩატარებამდე დაადასტურა ზ.გამსახურდიას სუთან თანამშრომლობისათვის და გამოიწვია იგი ტელედეზატებში, რაზედაც გამსახურდიამ უარი განაცხადა. პრესკონფერენციაზე დაინტერესებულ პირთა მოთხოვნით გ.ჭანტურიამ წარმოადგინა გამსახურდიას მამხილებელი ზოგიერთი დოკუმენტი და ფაქტი. შემდეგ მან ყურადღება გაამახვილა იმ რეალურ საშიშროებაზე, რაც ემუქრება კრემლისა და მისი ადგილობრივი აგენტების - საქ-უზენაეს საბჭოში მოკალათებულთა მხრიდან ოპოზიციას - საქართველოს ეროვნულ კონგრესს და აღნიშნა, რომ გამორიცხული არაა ამით მიმართონ არა მარტო პოლიტიკურ, არამედ ოპოზიციის ფიზიკურ განადგურებას, მით უმეტეს, რომ რეპრესია - დაპატიმრებები უკვე დაწყებულია და არნახული ტემპით ვითარდება (არსებობს იმის ნიშნები, რომ გაძლიერდება ოფიციალური ტერორის პოლიტიკა). ოპოზიციის უმთავრეს ამოცანად გ.ჭანტურიამ დასახა საინფორმაციო სამსახურების გაძლიერება, რათა გზა გადაეჭოს კრემლსა და საქართველოს მარიონეტულ უზენაეს საბჭოსა და მის თავმჯდომარეს ზ.გამსახურდიას ხელი მოაწერონ "სამოკავშირეო" ხელშეკრულებას.

მოხსენების შემდეგ გ.ჭანტურიამ უპასუხა კორესპონდენტთა და საზოგადოების წარმომადგენელთა შეკითხვებსა.

20 თებერვალს მილიციისა და საქართველოს გასამხედროებელი ნაწილები თავს დაესხნენ "მხედრონის" საგარეჯოს განყოფილებას. რამდენიმე კაცი, მათ შორის აღმოსავლეთ საქართველოს "მხედრონის" ერთ-ერთი ლიდერი გელა გოდერძიშვილი დაჭრილია.

ქართველმა ინტელიგენციამ წერილობით მოითხოვა "მხედრონისა" და ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის ყველა დაკავებული წევრის განთავისუფლება. წერილს ხელს აწერენ: ა.ბაქრაძე, თ.ბუაჩიძე, ჯ.ჩარკვიანი, ნ.ჭავჭავაძე, რ.სტურუა, თ.ახულაძე და სხვები.

ხელმოწერები გრძელდება.

სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქი... თუ სამხრეთი?

ამ ბოლო დროს საქართველომ კვლავ მიიპყრო მსოფლიოს ყურადღება: „მცირე იმპერია“, „ოსების ჩაგვრა“, „ქართული იმპერიალიზმი ანადგურებს ოსურ ავტონომიას“ და სხვ. აი, როგორი „პოპულარულია“ საქართველოს თემა და როგორ „ობიექტურად“ ხდება ამ თემის გაშუქება მსოფლიოს პრესაში.

სამწუხაროდ, ეს არც პირველი შემთხვევაა და ალბათ, არც უკანასკნელი. ბევრმა არ იცის თუ სიმართლე ვის მხარესაა და გულუბრყვილოდ ენდობა კრემლის ინფორმაციას, ზოგი კი შეგნებით ამანინჯებს ფაქტებს, აყალბებს ისტორიას და მისთვის სასურველს რეალობად ასაღებს.

სანამ უშუალოდ „ოსურ პრობლემას“ შევეხებოდეთ, ურიგო არ იქნება, თუ გავიხსენებთ ავტონომიების შექმნის ისტორიას და საქართველოში სამი ავტონომიური ერთეულის ჩამოყალიბების ჰუმანიტარულ მიზეზებს.

სტალინი არა მხოლოდ ზოგადად იყო კაცთმოძულე, არამედ მის სიძულვილს, ალბათ, ხშირად, კონკრეტული ადრესატი გააჩნდა. ალბათ, არავინ და არაფერი არ სძულდა სტალინს საქართველოზე მეტად. ერთი შეხედვით, ეს პარადოქსია, მაგრამ მხოლოდ ერთი შეხედვით.

დავიწყოთ იქიდან, რომ ჯუღაშვილი ქართული გვარი არ არის, ოსური გვარია. ამას, რა თქმა უნდა, დიდი მნიშვნელობა არა აქვს, რადგანაც უამრავ ოსს უყვარს საქართველო და თავის მეორე სამშობლოდ მიიჩნევს. მთავარი აქ ის არის, რომ ოსებს ჯუღაშვილს ს ა ქ ა რ თ ვ ე ლ ო შ ი არასრულფასოვნების კომპლექსი გამოუშუშავდა: მის ინტელექტუალურ ძალას, პოლიტიკურ ნიჭს და ადამიანურ თვისებებს საქართველოში, ცოტა არ იყოს, ეჭვის თვალით უყურებდნენ. თვით სოციალ-დემოკრატიულ პარტიაშიც კი მას იმდენი ქართველი კონკურენტი ეგულებოდა, რომ მის, როგორც სერიოზული პოლიტიკური მოღვაწის არსებობასაც კი საფრთხე ემუქრებოდა (მაგ კარლო ჩხეიძე, კაკი წერეთელი, ნოე ჟორდანიანი და სხვ.). არც ის უნდა დაგვავიწყდეს, რომ სტალინი საქართველოდან, ფაქტობრივად, გააძევეს. ამას დაემატათ სტალინის დედასთან დაკავშირებული ჭორ-მართალი, ქართველი კაცის ტრადიციული ენაკვიმატობა და გასაგები გახდება სტალინის კომპლექსისა და მისი კ ა ც თ მ ო ძ უ ლ ე ო ბ ი ს ფსიქოლოგიური მიზეზები (ამის შედეგია ყველაზე სისხლიანი რეპრესიები საქართველოში, 37 წლის განსაკუთრებული სიმძიმე და პროცენტულად ყველაზე მეტი დაღუპული მეორე მსოფლიო ომში. სტალინის ცნობილი გამოთქმებია: „დაასამარეთ საქართველო!“ და „თავდაზნუნრული საქართველოს განადგურების გარეშე სოციალიზმს მთელს ქვეყანაში საფრთხე ემუქრება“. ეს გამოთქმები ორჯონიკიძის საყვარელი გამოთქმებიცაა).

სწორედ ამ კაცთმოძულე მანიაკს უნდა განეზოცებინა „გაპყავი და იბატონეს“ პრინციპზე დაფუძნებული ავტონომიზაციის გეგმა და პირველ რიგში, ეს სატანური პროექტი სწორედ საქართველოს უნდა შეეხებოდა. ავტონომიების შექმნით დაპყრობილ ტერიტორიებზე კრემლი თავის ერთეულ „მეხუთე კოლონებს“ აყალიბებდა, რომელთა გამოყენებას ის აპირებდა ეროვნული მოძრაობების, საერთოდ მკვიდრი მოსახლეობის საწინააღმდეგოდ.

საქართველოში ავტონომია მიიღო არამარტო ოსმა და აფხაზი უმცირესობამ, არამედ აჭარამაც (?). ათეისტური სახელმწიფოსაგან კი ეს სრულ მოულოდნელობას წარმოადგენდა, რამეთუ აჭარლები ქართველები არიან, ლაპარაკობენ ქართულ ენაზე, არიან ერთიანი ქართული კულტურის მემკვიდრეები... თურქთა სამასწლოვანი ბატონობის შედეგად საქართველოს ეს კუთხე გამუსულმანდა და სწორედ რელიგიური პრინციპიდან გამომდინარე მიეცა აჭარას ავტონომია.

დამოუკიდებლობის გზაზე მდგარ საქართველოს კრემლი სწორედ ავტონომიებით უპირისპირდება. საოცარია, როდესაც ოსი და აფხაზი სეპარატისტები ერთნაირი მოთხოვნებით, წითელი დროშითა და იმპერიის ერთიანობის იდეით უპირისპირდება ჩვენს ეროვნულ მოძრაობას.

დროა, გაიფოს ყველამ, რომ არც ოსის, არც აფხაზის უფლებებს საქართველოში არავინ ლახავს და რუსეთის ავტონომიებთან შედარებით ჩვენი ავტონომიები გაცილებით მეტი უფლებებითა და პრივილეგიებით სარგებლობენ. დაუბრუნდეთ სამხრეთ ოსეთის ავტონომიურ ოლქს, რომელიც დღეს ყურადღების ცენტრშია და რომლის გამოც ასეთი ანტიქართული ვაკანალიაა მთელს მსოფლიოში.

სამხრეთ ოსეთის ავტონომიურ ოლქში, ანუ ისტორიულ სამაჩაბლოში ქართული მოსახლეობა უძველესი დროიდან ცხოვრობდა. რა თქმა უნდა არ არსებობს ისეთი ისტორიული დოკუმენტი, რომელიც ქართველთა ავტოქტონობას კითხვის ქვეშ დააყენებდა.

ქრისტესშობამდე პირველი ათასწლეულის მეორე ნახევარში ეს ტერიტორია იბერიის სამეფოს შემადგენლობაში იყო და გასაგები მიზეზების გამო ოსური მოსახლეობა იქ არ ცხოვრობდა.

შუა საუკუნეებში ოსები „გამოჩნდნენ“ ისტორიის სარბიელზე, მაგრამ არა საქართველოს ტერიტორიაზე, არამედ ჩრდილოეთ კავკასიაში, სადაც მათ საკუთარი სამეფო დაარსეს, რომელთაგანაც საქართველოს კეთილმეზობლური ურთიერთობა ჰქონდა.

მონღოლ-თათრებისა და თემურ-ლენგის შემოსევების შემდეგ ოსთა (ალანთა) ეს სახელმწიფო დაინგრა და ოსებმა თავი ბალკანეთსა და უნგრეთს შეაფარეს, ნაწილმა კი კავკასიონის ქედის ხეობებს მიაშურა. დროთა განმავლობაში ცენტრალური საქართველოს მაღალმთიან ზოლში თავი მოიფარა კავკასიონის ქედის ხეობებიდან გადმოსულმა ოსთა ნაწილმა და XVII-XVIII საუკუნეებში აქედან დაიწყო მათი გავრცელება საქართველოს მთისწინა და ბარის ზოლში. მეთვრამეტე საუკუნის აღწერით ქართლ-კახეთის სამეფოში (დღევანდელი ოლქის ტერიტორია) ამ სამეფოში შედიოდა) სულ ექვსი ათასამდე ოსური ოჯახი ცხოვრობდა.

1801 წლის აქტისა და განსაკუთრებით, 1921 წლის ოკუპაციისა და ანექსიის შემდგომ ოსთა სამაჩაბლოში ჩასახლების პროცესი ისეთი ტემპებით მიმდინარეობდა, რომ სულ მალე ქართველობა ამ რეგიონში ეროვნულ უმცირესობად იქცა. (1979 წლის აღწერით სამაჩაბლოს ტერიტორიაზე მხოლოდ 29 პროცენტი ქართველი ცხოვრობს, მაშინ, როდესაც ოსი მოსახლეობის პროცენტი 67-ს ჯღწევს). ყველა ამ პროცესს, ბუნებრივია, ხელი შეუწყო 1922 წელს სამაჩაბლოს ტერიტორიაზე შექმნილმა სამხრეთ ოსეთის ავტონომიურმა ოლქმა და მისმა ხელმძღვანელობამ, რომელიც წლების განმავლობაში ანხორციელებდა კრემლის პოლიტიკას საქართველოს ამ)ირმველ მიწაზე.

ჩვენ, როგორც დემოკრატიის იდეალების ერთგულნი, მომხრენ ვართ იმის, რომ საქართველო ტერიტორიაზე მცხოვრებ ყველ: ეროვნების წარმომადგენელს, მათ შორის ოსს, მიეცეს კულტურული ავტონომია, იგივე უფლებები, რაც მკვიდრ ქართველ მოსახლეობას. მაგრამ დაუშვებლად მიგვაჩნია საქართველოს ტერიტორიული ერთიანობის ხელყოფა და ისტორიული სამაჩაბლოს დედა-სამშობლოდან მოწყვეტა.

ერთი წუთით დაფიქრდნენ ჩვენი ოპონენტები: აშშ-ში მრავალი სომეხი ცხოვრობს და ერთ მშვენიერ დღეს, ვთქვათ, ლოს-ანჯელესის სომეხებმა რომ მოინდომონ ლოს-ანჯელესიანად საბჭოთა კავშირთან შეერთება, განა ამერიკის მთავრობის საპასუხო ნაბიჯს იმპერიალიზმის გამოვლინებად ჩათვლის რომელიმე ჰკუთმიყოფელი? რა თქმა უნდა, არა.

ერთიც არის: საქართველო დღეს ოკუპირებული და ანექსირებული ქვეყანაა და დამოუკიდებლობის აღდგენამდე არ ღირდა ეთნოკონფლიქტების ახალი კერების გაჩენა. მიუღებელი იყო ამ მიზნით სსრკ-ს შინაგანი ჯარების გამოყენებაც. უზნებოაა, იმ ჯარებთან ერთად დგომა, რომელსაც საოკუპაციო ჯარებს ეძახი და გულუბრყვილობა იმის ფიქრი, რომ ეს ჯარები შენს ეროვნულ ინტერესებს დაეკვემდებარებიან. სამხრეთ ოსეთის „საბჭოთა დემოკრატიული“ რესპუბლიკის გამოცხადება და საქართველოს უზენაესი საბჭოს მიერ სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქის,

ისტორიული თვალსაზრისით სამართლიანი, პოლიტიკურად გაუმართლებელი გაუქმება არის ორმხრივი პროვოკაცია და ამ პროვოკაციის, ისევე როგორც ნებისმიერი სხვა პროვოკაციის უკან, კრემლი დგას. არც ქართველი, არც ოსი ხალხი არ უნდა წამოეგოს ამ პროვოკაციას: სამაჩაბლოში მცხოვრებ ოსებს უნდა ახსოვდეთ, რომ ისინი საქართველოს ტერიტორიაზე იმყოფებიან; იმავე რეგიონში მცხოვრებმა ქართველებმა კი უნდა გაიცნობიერონ ის ფაქტი, რომ ოსები არიან მომავალი დამოუკიდებელი და დემოკრატიული საქართველოს სრულუფლებიანი მოქალაქეები.

გიორგი ჭანტურია

!!! !!!

საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარის გამსახურდიას უზენაესი საბჭოს ყველა დეპუტატს

სოფელ აჩაბეთის 27 იანვრის მიტინგის მონაწილეთა გადაწყვეტილება - დროულად მოგხედოთ - გამოწვეულია არამარტო საქართველოს მიწა-წყლის დაცვის აუცილებელი სურვილით, არამედ ჩვენი მოხუცი მშობლებისა და უმწეო ბავშვების თხოვნითა და ვედრებით. დიდად დაგვამწუხრა თქვენმა გადაწყვეტილებამ სამაჩაბლოდან ქართული მილიციის გამოყვანის თაობაზე. გვიბრძობდით 2 ათასის ჩასახლებას, 7 ათასი ქართველი კი უკვე გასახლდა სამაჩაბლოდან. ქართული მილიციის გასვლის დღესვე ოსმა ექსტრემისტებმა სახლი აუფეთქეს და მოკლეს გურამ ოქროვერცხაშვილი, მძიმედ დაჭრეს მავყალა კახნიაშვილი. იმავე ღამეს გამარცხვს და დაწვეს რვა ქართველის სახლი. არის ინფორმაცია, რომ ოსები აპირებენ დიდი ლიახვის ხეობის სოფლებზე დაცემას, რათა გახსნან როკის გვირაბისაკენ გასასვლელი ერთადერთი გზა (აღარას ვამბობთ შეურაცხყოფილთა, გაძარცვულთა და გაუპატიურებულთა შესახებ).

ჩვენს დეპუტატს ვუა ადამიან აღარც გავხსენებდით, ან რისთვის ვჭირდებით... კომენდანტის საათის შემოღებიდან არავინ, თვით გივი კვანტალიანიც, არ შეხვედრია ქართულ მოსახლეობას, არცერთხელ არ მიგვიღია ქართული გაზეთი... საერთოდ, მთლიანად მოწყვდით სამყაროს. დიდად გვაწუხებს საკავშირო პრესისა და ტელევიზიის არაობიექტური საქციელი და არც ჩვენი „მოამბის“ საქციელია დიდად სასიხარულო...

- მო ვ ი თ ხ ო ვ თ:
1. საქართველოს უზენაესი საბჭომ უახლოეს სხდომაზე განიხილოს შიდა ქართლში შექმნილი რთული მდგომარეობა და გაატაროს ყველა ქმედითი სასწრაფო ღონისძიება ოს ექსტრემისტთა თარეშის აღსაკვეთად.
2. უახლოეს დღეებში სამაჩაბლოს ქართულ მოსახლეობას ადგილზე შეიკრიბოს დეპუტატი ვუა ადამია და სხვა დაინტერესებული ხელმძღვანელებიც. წინააღიდეგ შემთხვევაში დაეაყენებთ საკითხს ვ.ადამიას გაწვევის შესახებ.
3. მსჯელობის საგნად იქცეს კომენდანტის საათის შემოღების სისწორე და თვით კომენდანტის მიერ გატარებული ღონისძიებების ეფექტურობა.

წაკითხულია მიტინგზე სოფელ აჩაბეთში 1991 წლის 27 იანვარს.

პოლიტიკური სატირა

„მრგვალი მაგიდის“ ნადიმი

სესია და „მესია“

სიჩქუნტე ჩვენი, სიბრიყვე ჩვენი, ნამდვილად სიმწრით დანაკვეთია, რომ გვიწყალობებს ნანატრ კანონებს, ეს უმდაბლესი საბჭოს სესია. სამშობლოს ხსნის გზა სხვა გზათა შორის, ყველაზე მწელი და უგრძობია, და არ არსებობს არც „კონცეფცია“, რაც ერთობაზე უკეთესია. მომძის იოლად გამმეტებული გულბოროტი და შუღლის მთესია, განდიდებისთვის ერის არევა ცოდვათა შორის უმძიმესია. კერპის ფეხებთან თავის რახუნი კვლურების და ბრძობის წესია, გმირი წევს მალლა მამადავითზე და იესოა მხოლოდ მესია!

აშარ დიაცებს

„როგორ გვიყვარდა ეს კაცი“-აშარები

ამ ცოფიან დიაცების შემხედვარეს ბევრის მნახველს მაინც პირი მიბრუნია, რომ მეგონა მე ეს სფერო ვიცი მეთქი, რამდენი რამ არ მცოდნია, მიმჩნენია. გადავიღის ეს სასირცხო ისტერია, დრო ყველასთვის ადგილების მიმჩნენია, სიტყვას ვიტყვი და ვიცხოვრებ იმავე წესით, რა წესითაც დღემდე თავი მიჩნენია. მე აშარი დედაკაცის მოფერებას, ნაღდი ქალის სიმულვილი მიჩნენია.

!!!

„თავისუფლებასთან ფორთხვით და ხოხვით უნდა მივიდეთ“ - აკაკი ასათიანი

დღემდე მტერს ჩვენი ჯილაგი, მიტომ ვერ გაუსრესია, რომ გამართული ვებრძოდით, როცა მომხდური გვესია. ფორთხვა მონების, ხოხვა კი-ქვეწარმავლების წესია.

პეტრიაშვილი და პუშკინი

არ იქნებოდა გურამი კერანზე ასე მწყრალი, პუშკინს რომ ეთქვა ქართულად, „კაცო, მომეცი ცკალი“.

***

რამხელა პოლიტიკური იქნება, ალბათ, ეფექტი, როდესაც „მრგვალი მაგიდის“ ყველა შტერი და დეფექტი რაიკომს შეცვლის, გახდება ერთპიროვნული პრეფექტი.

***

როდესაც კარგად ჩახედავს, ზვიადს, კაკოს და ნემოს, მიშინ გაიგებს ქართველი, რაც ჭამა, იმის გემოს.

რუსლან მიჩაბერიძე

სხედან სეთურის ფეხებთან მზადყოფი ჩასამხოებლად, მის პოლიტიკურ წუმპეში ჩასაწოლ-ჩასახრჩობლად. ეღერს პიშნი მათგან ნახმარი მიტინგის ჩასახშობლად. შიგნით რომ დეპუტატები ურცხვად, უტიფრად ტყუიან, გარედან „მხარის დამჭერი“ დედაკაცები ყმუიან. „სადლეგრძელოს“ სვამს ლოვარდ და კვირობს მსმენელ-მნახველი, რომ ასე „ელასტიური“ არსებობს ქვეყნად კახელი. ახლებთან ნახავთ ჩამომსხდარს, სხვადასხვა ჯურის „ყოფილებს“, დროებით ჩაყვინთულებს და ისევ თავამოყოფილებს. „ცეკას“ გამოცდილ ლაქიებს კინოს, მწერლობის დარგიდან, ძალიან მოსწონთ „მაგიდა“ მოჭრილი კრემლის თარგიდან. თავმჯდომარისგან შეღრენა, სიმუნჯე დელეგატური, „ერთხმად“ „არჩევა“, „დაგმობა“, მონურად თავის კანტური. (თითო-ოროლა „შეპარულს“ არავინ ადგებს არაფრად, და კნავის ოპოზიცია ნოდარ ნათამის ანაბრად). მას, ვისაც დისიდენტისთვის მზად ჰქონდა ქვა და გალია, დღეს იმას ვეღარც კი იცნობ, უკვე იმდენად „მრგვალია“. სუნით მიაგნეს ერთმანეთს, ორივე ერთ შავ დღეშია - რადგან „მრგვალი“ და „წითელი“ თითქმის ნახევრად ლეშია.

ტელე და პრესა მანერტებს „მრგვალი მაგიდის“ ფეხებით, დემოკრატის ხუთავენ ოცდაჩვიდმეტის ხერხებით. წერილებს კოლექტიურებს წერენ სწავლული ბიძები, ასი წლის ბიცოლები და ბაგა-ბაღების ძიძები. ბოლშევიკური სიბილწე შემოგვრჩენია რა დოზით, თან ჯულიეტა დეიდა კითხულობს რარიგ პათოსით. მცირეა ჩვენში ამ ფანდის გამომცნობ-გამომრჩეველი, და მიტომ ჭარბობს შეუმცდარს შემცდარი ამომრჩეველი. ეს ვადაც „გარდამავალი“ რომ საპნის ბუშტის გარსია, და მათი „ბრძოლა მოსკოვთან“ გულისამრევი ფარსია. ასეთი სხვა „პარლამენტი“, სხვა „ეროვნული“ სად არი, ტაშის გრიალით დალოცეს დამსჯელი ჯარის სარდალი. ახლა ეს საბჭო ქვეყნის ბედს ისევ უკუღმა მიითრევს, და რასაც მდივანი ჭამდა, აწი პრეფექტი მიითმევს. ვისაც ეს კიდევ არ ესმის ან სულელია, ან ბავშვი. ვისაც ჯიუტად არ უნდა გაერკვს მომხდარ ამბავში, მონა არის და ღირსია იჯდეს და მოკედეს ნაგავში.

„მრავალპარტიული“ მაგიდა

თვალსახვევად „ცალ-ცალკე“ ჰყავს ხუთი მონა პარტია, რა პარტიებიც ის არის, ისიც ის ბონაპარტია.

პატაშვილის „კონცეფცია“

უდღეურია „კრედო“, მრგვალ მაგიდას რომ ედო. ვაი, სამშობლოს ბედო, „გებულსად“ რომ გყავს თედო!...

მოსალოდნელი აქცია

„მაგიდის“ დაპირებები როდესაც მტერად იქცევიან, ამომრჩეველი გაარკვევს, ამგვარად რად იქცევიან, მათთვის ჩაყრილი კენჭები სულ ქვებად გადაქცევიან.

სოციალურ-პოლიტიკური სევდა

ნაწილი გამოსულელდა, ჭკუასთან არის მწყრალი, ზოგი ბუჩქებში გაყურდა, კუდით ჩაფარცხა კვალი.

ზოგს საშოვარის მიზეზით უყვარს „მაგიდა მრგვალი“, ზოგი ნაპარავს დარაჯობს, მაძღარია და მთვრალი...

ვინც დარჩა, იმათმა მაინც გამოახილეთ თვალი!...

***

„მრგვალი მაგიდის პრესცენტრის და ცრუთემურის ბრალია, რომ უკვე ისიც არ გვეჯერა, დედამიწა რომ მრგვალია.“

შეამოსუდ გასადეხს რეცხეზიუზი არ უკეთდება და ავტორებს არ უხრუნდება. წერილებს ავტორებს /ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის წევრთა ბარდა/ ჰმონოკარი მიხსევათ რედაქციის ფონდრიან დაღვენ-ილი წაისს საფუძველზე.

შანი 2 განათი